

κατὰ πολὺ ὑπερέτερας τῶν ταπεινῶν ἐκδουλεύσεων ἅς ἀπέδωκα ὑμῖν.

«Σὰς συγχαίρω διὰ τὸν γάμον σας μετὰ τῆς θαυμασίας συμπατριώτιδος ὑμῶν. Τῇ ἀληθείᾳ, πολὺ θὰ ἐσκεπτόμην νὰ θυσιάσω μίαν κνήμην, ἔστω καὶ ὅπως ἀποκτήσω ὠραίαν καὶ ἐνάρετον σύζυγον, καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶνε μεγάλη ἡ θυσία ἂν καταστῇ τις εὐτυχέστερος μετὰ μιᾶς κνήμης ὀλιγώτερον. Ὁ Ἀδὰμ ἐθυσίασε μίαν πλευρὰν ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν Εὐάν· πολλοὶ ἄλλοι, μετ' αὐτόν, ἐξέθησαν χάριν ὠραίων τὴν ζωὴν αὐτῶν... Ἀλλὰ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας ὑμῶν, ἐπιτρέψατε νὰ ἐμμένω εἰς τὴν πρώτην γνώμην μου. Πιθανῶνατον νὰ ἔχετε δίκαιον ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι εὐρίσκεσθε εἰσέτι εἰς τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος... Ἀλλ' ἔχω καὶ ἐγὼ δίκαιον, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ἀπαιτεῖται καιρὸς πρὸς δικαιολόγησιν τῆς γνώμης μου, διότι μόνον μετὰ παρέλευσιν χρόνου ἀναγνωρίζομεν τὰς ἀληθείας, αἱ ὁποῖαι προσβάλλουσι τὴν φιλαυτίαν ἡμῶν.

«Ἄν αἱ προβλέψεις μου, κύριε, δὲν μὲ ἀπατώσι, (καὶ εἴθε νὰ μὲ ἠπάτων!) μετὰ δύο ἔτη θ' ἀρχίστητε νὰ ἐπιθυμῆτε ὅπως ἡ ἐγγχείρισις ἐγένετο κάτωθεν τοῦ γόνατος· μετὰ τρία ἔτη θὰ ἐπιθυμοῦσατε νὰ ἐχάνατε μόνον τὸν πόδα· μετὰ τέσσαρα ἔτη θὰ ἐθεωρεῖτε ὅτι θὰ ἤρκει ἡ ἀπώλεια μόνον τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ ποδός σας, πρὸ δὲ τοῦ τέλους τοῦ πέμπτου ἔτους θὰ λυπηθῆτε διὰ τὴν θυσίαν καὶ μόνον τοῦ μικροῦ δακτύλου.

«Λέγω ταῦτα πάντα, πιστεύσατέ μοι, οὐδαμῶς ἀμφιβάλλων περὶ τῶν ἀρετῶν τῆς κυρίας Τάμπλ, περὶ τῶν ὁποίων μοὶ ἀναφέρετε. Ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἀρετὴ εἰσι προσωρινώτερα τῆς κρίσεως τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὴν νεότητά μου θὰ ἐξέθετον εὐχαρίστως τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ τῆς φιλάτης μου, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ ἐθυσίαζον μίαν κνήμην. Οὐδέποτε θὰ μετενόουν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς μιᾶς, ἀλλ' ἐκάστοτε θὰ ἐθλιβομένη διὰ τὴν ἄλλην. Ἄν δὲ συγκατένευόν ποτε εἰς τοιαύτην θυσίαν, θὰ ἔλεγον βεβαίως· Θεβενέ, φίλε μου, διέπραξες μεγίστην τρέλλαν!

«Ἐχω τὴν τιμὴν κτλ.

A. Θεβενέ. »

Τῷ 1793 ὁ ἰατρός Θεβενέ, καταγγελλόμενος ὡς ἀριστοκράτης ὑπὸ συναδέλφου φθονοῦντος τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς Λονδίνον ὅπως διαφυγῇ τὸν κίνδυνον ἐγγχειρίσεως ἣν πρὸς οὐδένα οὐδέποτε ἐποίησε, κατὰ δὲ τὴν εἰς Λονδίνον ἀφίξιν αὐτοῦ ἠρώτησε ποῦ κατῴκει ὁ σὶρ Κάρολος Τάμπλ, ὅστις ἀσμένως ὑπεδέξατο αὐτόν.

Ὁ κ. Τάμπλ, καθήμενος ἐπὶ ὠραίου ἀνακλίντρου, παρὰ τὴν ἐστίαν, εἶχε πρὸ αὐτοῦ φίλην πλήρη πόρτερ, εἰκοσὰς δὲ ἐφημερίδων περὶ αὐτόν ἀπεδείκνυεν ὅτι δυσχερῶς ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ.

— Καλῶς ἤλθατε, κύριε Θεβενέ, ἀνέκραξεν ὁ

σὶρ Κάρολος Τάμπλ. Συγγνώμην ἂν κάθημαι ἀσμένως ἢ κατηραμένη ξυλίνη κνήμη μου δὲν λειτουργεῖ πάντοτε καλῶς. Ἀναμφιβόλως, ἀξιολογέ μου φίλε, ἠθελήσατε νὰ ἴδῃτε ἂν μετεμελήθην διὰ τὴν ἰδιοτροπίαν μου.

— Φεῦ! ὄχι, εἰμὶ φυγὰς ἐκ τῆς πατρίδος μου, καὶ ἔρχομαι νὰ ζητήσω ἀφ' ὑμῶν προστασίαν.

— Τότε, ἰατρέ, ἐπιθυμῶ νὰ ἔχετε ἄσυλον μόνον τὸν οἶκόν μου, διότι εἰσθε συνετὸς μεταξὺ τῶν συνετῶν... Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, φίλτατέ μοι κύριε, θὰ ἤμην ναύαρχος ἂν αὐτὴ ἡ ἐπικατάρατος ξυλίνη κνήμη δὲν μὲ ἀπέκλειε τῆς ὑπηρεσίας τῆς πατρίδος μου. Ἀναγινώσκω ἐνταῦθα σημαντικωτάτας εἰδήσεις καὶ καταρῶμαι τὸν ἀστέρα μου διότι οὐδαμῶς δύναμαι νὰ μετᾶσχω τῶν συμβαινόντων. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔλθῃτε διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃτε.

— Ἀλλὰ, κύριε Τάμπλ, ὁ ἄγγελος τῆς ζωῆς σας δὲν εἶνε ἄγγελος παρήγορος;

— ὦ! ὁ ἄγγελος ἀπέπτη, ἡ ξυλίνη αὐτοῦ κνήμη τὸν ἐμποδίζει νὰ χορεύῃ, ἐπέδωθη εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καὶ τὸ σκάνδαλον, ἀδύνατον δὲ νὰ τὸν περιορίσω. Ἐν τούτοις εἶνε γυνὴ ἀρκετὰ καλὴ... κατὰ τὸν τρόπον αὐτῆς.

— Λοιπὸν, εἶχον δίκαιον;

— Φεῦ! ναί, φίλτατέ μοι ἰατρέ, διὰ τοῦτο συνέστησα εἰς τοὺς υἱούς μου τὸ ἀξίωμα τοῦτο: Ποτέ μὴ κάμῃτε χάριν μιᾶς γυναικὸς θυσίαν ἀνεπανόρθωτον· κόψατε, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃτε, τὴν κόμην, τὸ γένειον καὶ τοὺς ὄνυχάς σας, διότι ταῦτα μεγαλόνουσι πρὶν ἢ λάβῃτε καιρὸν νὰ μεταμεληθῆτε, ποτέ ὅμως μὴ θυσιάσῃτε δι' αὐτὴν βραχιόνα ἢ κνήμην, καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε ἄγγελος, ὡς ἡ μήτηρ σας!

(Μετὰφρασις)

**

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἐπιστέλλονται ἡμῖν τὰ ἐπόμενα:

Φίλε Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ἐστίας»,

Μετὰ πολλοῦ τοῦ διαφέροντος ἀναγινώσκων πάντοτε τὸ κάλλιστον ὑμῶν περιοδικόν, παρετήρησα ἐν αὐτῷ προχθὲς περίεργον μελέτην τοῦ καθηγητοῦ W. Preyer περὶ αὐτοκτονίας παρὰ τοῖς ζώοις, μεταφρασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ διδάκτορος κ. Σπ. Μηλιαράκη.

Καίτοι πάντῃ ἰδιώτης τῆς φυσιολογίας καὶ συνωδᾶ ἀνίκανος νὰ ἐκφέρω γνώμην ἐπὶ ζητήματος εἰς αὐτὴν ἀναγομένου, ἀποτολμῶ ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσω ὑμῖν, ὅτι τὰ περὶ αὐτοκτονίας τοῦ σκορπίου ἀναφερόμενα φαίνονται πως ἀντιστρατευόμενα πρὸς τὰ παρὰ τῆς πείρας διδασκόμενα. Ὁ καθηγητὴς W. Preyer ἰσχυρίζεται, ὅτι οὐχὶ ἡ ἰδέα τῆς ἀπελπισίας ὡθεὶ τὸν σκορπίον νὰ φονεῖται διὰ τοῦ ἰδίου κέντρου, ἀλλ' ὅτι

τὸ φῶς ἢ ἡ θερμότης προσβάλλοντα τὰ ὀπτικά ὄργανά του τὸν ἀναγκάζουσιν ἀπατώμενον νὰ προσβάλῃ τὴν ἰδίαν κεφαλὴν ἐπὶ τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἐκεῖ ὁ ἐχθρὸς ἐμφωλεῖται. Ἡ πείρα ὁμῶς διδάσκει ἡμῖν τὸναντίον.

Κατοικῶν πρὸ ἐτῶν εἰς τι παρὰ τὸν Βόσπορον χωρίον, ἀναγκάζομαι νὰ εὐρίσκωμαι εἰς ἀέναον πόλεμον πρὸς τοὺς σκορπίους, οἵτινες ἐνεκεν τῆς ὑγρασίας καὶ τοῦ πλήθους τῶν πέριξ κήπων ὑπερπλέοντων. Ἐσπέραν τινά, κατόπι βραδείας βροχῆς, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, κείμενον ἐν τινὶ ἐν τῷ κήπῳ περιπτέρῳ, κατελήθην ὑπὸ φοικῆς ἰδὼν κεκαλυμμένους—καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ὑπερβολή—τούς τοίχους ὑπὸ τῶν εἰδεχθῶν τούτων ζωφίων. Ἐντρομος ἐξῆλθον τοῦ δωματίου καὶ καλέσας τὸν κηπουρὸν τὸν παρεκάλουν νὰ μὲ σώσῃ. Οὗτος λαβὼν μεγάλην λεκάνην καὶ θεις ἐν αὐτῇ χόρτον τι, οὐ λευκά τὰ φύλλα καὶ βαρεῖα ἡ ὄσμη, μετέδωκεν εἰς αὐτὸ τὸ πῦρ καὶ εἰσαγαγὼν ἐν τῷ δωματίῳ ἔκλεισεν ἐρυητικῶς τὴν θύραν. Μετὰ ἐν τέταρτον εἰσελθόντες εἰς τὸ δωμάτιον ἐβαδίζαμεν ἐπὶ ἑκατοντάδος σκορπίων. Στρεφόμενος δὲ τότε θριαμβευτικῶς πρὸς με ὁ κηπουρὸς, « διέε τους, ἀφέντη », μοὶ λέγει, « πῶς εἶνε κουλουριασμένοι ». «—Καὶ διατί εἶνε κουλουριασμένοι; » τὸν ἠρώτησα. «—Γιὰτι εἶνε παλληκαράδες καὶ σὰ δῖον τὰ στενά φαρμακόνονται μοναχοίτους. » Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη μοι περιεργὸν καὶ τὴν ἐπαύριον ζωγρήσας μέγαν σκορπίον ἐκ τῶν φαῖδν ἐχόντων τὸ χρῶμα καὶ ἰσβολωτάτων ἐπέθεσα αὐτὸν ἐντὸς ὑελίνου κώδωνος, ὃν εἶχον ἐμπλήσει καπνόν. Ὁ σκορπίος πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ καπνοῦ ὑπανήγειρε τὸ κέντρον ὅπως δι' αὐτοῦ πληγῆ, ἅμα ὁμῶς ἐγείρων τὸν κώδωνα ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς παρεῖχον ἐλπίδα σωτηρίας εἰς τὸν σκορπίον, οὗτος κατεβίβαζε τὴν κέρκον του καὶ προσεπάθει νὰ διεκφύγῃ. Τέλος ἀφαιρέσας πᾶν μέσον σωτηρίας ἀπὸ τοῦ σκορπίου, εἶδον αὐτὸν πλησσομένον διὰ τοῦ ἰδίου κέντρον καὶ αὐτοκατονοῦντα. Μὴ ἀρκούμενος εἰς τὸ πείραμα τοῦτο καὶ ἰδίαν αἰσθανόμενος ἠδονὴν νὰ βασανίζω τοὺς σκορπίους, οὗς ἄλλοτε τοσοῦτον ἐφοβούμην, συνέλαθον καὶ ἕτερον, ὃν πλῆσσαν εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του τὸν ἐξηνάγκασα νὰ αὐτοκατονησῇ. Τέλος ἔψας σκορπίον ἐντὸς δεξαμενῆς ἐπέισθην ἰλοσχερῶς, ὅτι οὗτος ἀπεπειράτο ν' αὐτοκατονησῇ ἐν ἐπιγνώσει καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου. Καθότι, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον αὐτὸν διὰ μικροῦ κλάδου πρὸς τὰ χεῖλη τῆς δεξαμενῆς καὶ τὸ παρεῖχον οὕτως ἐλπίδα σωτηρίας, οὗτος κατεβίβαζε τὴν κέρκον αὐτοῦ, ἅμα δὲ τὸν ἀπεμάκρυνον, οὗτος ἀπελειζόμενος τὴν ἀνεβίβαζε καὶ ἀπεπειράτο νὰ φονεύσῃ ἑαυτὸν, πλὴν δὲν τὸ κατώρθου, ἀγνοῶ διὰ ποίαν αἰτίαν—πιθανὸν ἐκ τῆς διὰ τοῦ ψυχροῦ ἰδάτος ἀποναρκώσεως τῶν νεύρων αὐτοῦ. Τὰ πειράματα ταῦτα, εἰς ἃ δύνασθε νὰ προ-

ῥῆτε ὑμεῖς αὐτοὺς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, πείθουσι, νομίζω, ἀρκούντως σαφῶς περὶ τῆς ἐν ἐπιγνώσει καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν βασάνων αὐτοκατονίας τοῦ σκορπίου.

N. I. ΣΠΑΝΑΘΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Τὸ βοριάδακι ποῦ διαβαίνει
μὲ τὴν βροχούλα τὴν ψιλή
στὴν χώρα τὴν σκυθρωπασμένη
ψυχρὰ μηνύματα λαλεῖ.

— Ἐγὼ μ' ἕνα γοργὸ κοπέλι
μ' ἕνα τραγοῦδι σιγαλὸ,
ἔχω ν' ἀφέντη ποῦ μὲ στέλλει
νὰ σᾶς τὸ ψάλω σὰν περνῶ.

Εἰς τ' ἀψηλά βουνά, ε' ἐκεῖνη
τὴν κορυφὴν τὴν μακρινήν,
ἀσπρη, χιονάτη, ξαναστήνη
τ' ἀφεντικό μου μιά σκηνή.

Διὰ νὰ ὄγῃ νὰ κυνηγήσῃ
μὲ κοφτεράτατη πνοή
στοὺς κήπους πῶχει σπεῖρ' ἡ φύση
τὴν εὐμορφιά καὶ τὴ ζωή.

Τ' ἀκούν' τὰ δένδρα καὶ χλωμιάζου
γιατί φοβούνται δυνατὰ,
τ' ἀκούνε τ' ἀνθη, μαρμαρίζου
καὶ κατανοῦν τοῦ θανατᾶ.

Τ' ἀκούει κάθε γελιδόνι,
μισεῖ μ' ἀγαρὶ καρδιά:
Εἶν' ὁ χειμῶνας ποῦ ζυγόνει.—
Πάρτε τὰ μέτρα σας, παιδιά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ Β' ἔμαθεν ὅτι ἐφημεριδογράφος τις ἐμελλε νὰ τιμωρηθῆ, διότι, ὅπως φανῆ δημοσιεύων τάχιστα τὸν βασιλικὸν λόγον τὸν ἀπαγγελεθέντα ἐν τῇ Βουλῇ, εἶχε κατασκευάσει καὶ δημοσιεύσει ἕνα ἰδικὸν του. «— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ὑπουργόν, ὅτι θὰ φανῆτε ἐπιεικεῖς πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, Ἐγὼ παρέβαλα τὸν ἰδικὸν του καὶ τὸν ἰδικὸν μου λόγον, καὶ καθ' ὅσον ἠδυνήθη νὰ κρῖνῃ ὁ ἰδικὸς του εἶνε πολὺ καλλίτερος τοῦ ἰδικοῦ μου. »

Ὁ Δ* πρὸς τὸν φοβερὸν καπνιστὴν Α:
— Πόσα τσιγάρα καπνίζεις τὴν ἡμέρα;
— Μὰ θὰ πίνω 30-40 λεπτῶν καπνὸν κάθε μέρα.
— Γιὰ δὲς χαμένον παράδες. Ἄν οικονομούσες τὰ χρήματα, θὰ εἶχες σήμερα ἕνα μεγάλο σπίτι ἐς τὰς Ἀθήνας.

— Σὺ καπνίζεις;
— Ὅχι.
— Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ δίκου σου σπίτι ἐς τὰς Ἀθήνας;